

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 121.

Anden Session.

48de Møde.

Mandagen den 16de December.

(Fortsat).

Cultusministeren (fortsat): Det, som jeg her har sagt, gjælder med Hensyn til Indskrænkningen af Lovens Bestemmelser til det, der virkelig har Krav paa at holdes helligt, og til det, der virkelig kan holdes helligt. Denne Indskrænkning fremtræder intet Sted mere, og det er derfor ogsaa paa intet Sted naturligere, at den har modt Modsigelse, end just ved § 8 i det nu foreliggende Udkast, der svarer til § 13 i det tidligere. Spørgsmaalet dreier sig væsentligt om, hvorvidt man ved en Trykkefrihedslov skal bekæmpe Meninger og Overbeviisninger, eller man skal bekæmpe Handlinger og Domme om Personer og Ting, der høre til Statens nu bestaaende Orden. Man har med Hensyn til Religionen anerkjendt, at man skyldte Meninger og Overbeviisninger et vist Værn, og det just fordi man her er paa et Gebeet, som ikke er optaget i den nærværende Forfatning i Statens egen Orden. Der er Ingen, der er forpligtet til at have en vis Tro, en vis Overbeviisning, der er ikke nogen religiøs Overbeviisning, som man henstiller som den, Enhver skal vedkjende sig, og som man af den Grund ikke maa angribe; men derimod forlanger man en Tryghed og en Sikkerhed for Borgeren, at han usforstyrret af Raadhed kan forfølge det religiøse Liv, hvortil han føler sig kaldet, men han kan ikke kræve, at Staten skal værne ham mod Angreb, hvorved hans egen Overbeviisning kan roffes. Det er altsaa mod Spotten, man værnar om ham, men ikke mod Angreb paa det, han erkjender for Sandhed. Anderledes forholder det sig med Staten. Der er der ikke længere Spørgsmaal om en Mening

og en Overbeviisning, men om en Handling og en Opretholdelse af den borgerlige Orden ved at handle eller undlade at handle, og derfor giver man her Meningen fri, fordi man ikke kan indlade sig paa at henstille nogen som helst Mening og Overtydning som den, der ikke maa eller tør angribes, og man finder ikke nogen Nødvendighed for at tilstaae den sædelige Overbeviisning eller Overtydning om den almindelige borgerlige Orden den Art af Værn, som man har tilstaaet den religiøse Følelse, fordi den allerede har dette Værn paa en anden Maade. Den har det nemlig i hele Statens bestaaende Orden og Opretholdelsen af de almindelige sædelige Grundfætninger, forsaavidt Staten troer at kunne paatrykke dem dette Almindelighedens Præg, thi saa opretholder Staten dem ved at stemple det Modsatte som Forbrydelse. Idet nu Staten ikke bør henstille visse almindelige Sætninger som ophævede over ethvert Angreb af den tvivlende Tænkning, — thi hvis Lovgivningen opstillede dette, kom den i Strid med Videnskabens Frihed, — vil den heller ikke opstille en Regel mod, at visse Meninger udtales i en mere populair Skikkelse, fordi den dog ikke kan drage nogen streng Grændselinie mellem det Videnskabelige og det Populære, fordi den ikke kan drage nogen Grændselinie mellem hvad der er Statens Grundpiller i denne Henseende og hvad der ikke kan regnes til Grundpiller, om ogsaa til vigtige Piller, fordi den altsaa ved at forsøge paa at optage Noget herom, maa komme ind paa en upractiff Vej. Men Lovgivningen finder det heller ikke nødvendigt, fordi saadanne Meninger, naar de fremkomme i populair Skikkelse, da ogsaa, for at kunne virke skadeligt og virke paa Massen, maae fremtræde i al Nøgenhed og i al Almindelighed og i abstrakt Form; thi, hvis de gif over til specielle